

Árnyék

Lengő bő bokorban láttam,
ruhája volt bokor...
Egy rejtett, jóságos
sima ajak,
messzi szomorú lámpa,
láttam én hogy áldva
selymes gyér fényt csókol
fejére — a haját.

Nyár volt és nagyon
zaklatott éjjel...
Messze a hunyó falu alatt
nyáj porzott, ezernyi
apró patája nyomán
a hasztalan, komor darabokra
dobbantott rögöt
kivénhedt, rekedt puli fogta —
mint a szegények fia,
olyan sovány...

Én jól éltem akkor.
dolgozott anyám...
Néném csakhogy elment...
Nem követelte a részit...
De amint kihunyt
két parázs-szeme
meghalt két jehér keze
láttam hogy az
én szerencsém késik...

Vártam én csodát:
nagyobbat a téli fónál
gyilkosabbat
a deres fagygnál,
tavaszi zöldnél erősebbet:
és csak egy levél jött:
egy szürke, csörrenő
fagyos ablak — néztem s láttam én
azon át egy áldott szívet —
keblében az ebnek.

Fény akartam lenni,
lengő bő bokorban láttam:
ruhája volt a bokor
Jött az árnyék
mint szeszélyes, kőbor
felhő villámtulan és világtalan
hogy szemem és homlokom csókol...

És én megszerettem,
odaadtam neki
húsz valahány évem,
talált igazságom,
karéj szívet, egy görcsös.
biztos élet botot:
a kincset, amelyet úgyis
(az írás mondja éppen)
elloptak volna a lopók...

És nem hallotta senki...

Érzitek-e, hogy keveset álltam a
nyárban, és hogy a fényre
érzékeny hősömnék a képe:
szemek, száj, orcák és a homlok! — — —
Inségben voltak (nagy ez az ország)...
szóltam és mindenek utánam mondták,
amit nekem a bánat mondott...

És nem hallotta senki... Álmos és
süket volt a táj, ó bácskai üreg!
tán elrejtette az ezerjófűvet?
szemek, száj, orcák és a homlok? — — —
tüskét adott, rútat mint a világ,
de nem hamvazott rajt a pille-virág
két kis szárnya-hossza...

Hagytam a röögöt, munkában volt:
öklével, mélyről az Élet jósoi,
dörömbölt hosszan a koporsókon,
költögette az ájuló multat — — —
ős havak rejtett fehérsége
kondult le vele a langyos mélybe
hol nővő, virágos évszakok alusznak...

Csibész-ballada

Nincs autóm nekem...
Nem érdekelnek az autó-utak,
én vagyok az átkozott gyalog
agyában a vad iram halott —
orra az árnyékára mutat...

Igy vagyok, így élek,
baktatok, megyek, állok,
látszólag cél és fontosság nélkül,
mint a magvas kazal szérűm,
kajló kúpom egyaránt szállong.

Pedig élek, nagyon vagyok,
szirénás lelkem csaknem kiált
elért, fölzajgó, — torpanó térben —
alaposságával s hevenyével
agyam e robbanó világ...

S gyalog vagyok, ártatlan gyalog.
Barátja ebnek, utca kölöknek...
Egy kérdés szárnyal,
bennem szárnyal:
eféle, furcsa hivatásban
tehet-e bárki többet?...

V a n

*Van minden megszedülésben
egy visszatartott,
fölrázó nagy kiáltás...
te ezt még nem érted...
van...
tisztá italban ott a méreg
amelyből te iszol,
bánat — hadvezérem,
generálisom...*

*Minden bukásban ott,
benne az ébredés
örök, harsogó nagy íve —
a labda érti ezt,
a labdának van szíve:
aki a földhöz vágja —
a gyermek...
színigaz valóság
hogy aki el nem esett —
föl nem kelhet*

Mint...

*Nemsokára pirkad...
Én testem az éj-vizében ázik.
Nem fürdök, nem is lubickolok.
(kényes, finom kultúrdölog)
áztatom a kérges proletárfít...*

*Szemeimen szírom
s a szívemen csalán-hamva...
erős szívem, bujtott — szívem
perel: balgaságot mivel —
holott dalolhatna...*

*Csillag csillagra hunyorít.
Gyanú, sebként minek állsz itt...
pazar história-alak...
mint sekély érben tükördarab,
a hold úgy csillámlik...*